

J.G. BALLARD

HIGH-RISE

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΠΡΙΤΣΑΣ

Κ Ε Δ Ρ Ο Σ

J.G. Ballard: *High-Rise*
Τίτλος πρωτοτύπου:
J.G. Ballard: *High-Rise*

ISBN 978-960-04-4826-9

Μετάφραση: Αποστόλης Πρίτσας
Υπεύθυνη Τμήματος Επιμέλειας-Διόρθωσης: Μαρία Σπανάκη
Διόρθωση: Βασιλική Αντωνάκη
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© 1975, J. G. Ballard. All rights reserved
© Για την έκδοση στα ελληνικά, Εκδόσεις Κέδρος Α.Ε., 2017

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.
Γ. Γενναδίου 3
Αθήνα 106 78
τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655
www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr
e-mail: books@kedros.gr

Κρίσιμη μάζα*

ΑΡΓΟΤΕΡΑ, ενώ ο Δρ Λανγκ καθόταν στο μπαλκόνι του κι έτρωγε τον σκύλο, άρχισε να σκέφτεται τα όσα περιέργα είχαν συμβεί τους τελευταίους τρεις μήνες μέσα σε αυτό το τεράστιο κτίριο. Τώρα, που όλα είχαν επιστρέψει στους κανονικούς τους ρυθμούς, αυτό που του έκανε τη μεγαλύτερη εντύπωση ήταν ότι δεν μπορούσε να εντοπίσει μια συγκεκριμένη αρχή, ένα σημείο πέραν του οποίου οι ζωές τους είχαν μεταβεί σε μια αναμφιβόλως πιο δυσοίωνη διάσταση. Ο ουρανοξύστης, ένα κτίριο με σαράντα ορόφους, χίλια διαμερίσματα, σουπερμάρκετ και πισίνες, τράπεζα και σχολείο, όλα κατ' ουσίαν αφημένα στο έλεος των ουρανών, πρόσφερε παραπάνω από αρκετές αφορμές για καβγάδες και διενέξεις. Βέβαια, το τελευταίο μέρος που θα επέλεγε ο ίδιος ο Λανγκ ως χώρο διεξαγωγής των πρώτων αψιμαχιών ήταν το διαμέρισμά του στον 25ο όροφο, ένα πανάκριβο κελί σφηνωμένο σχεδόν στην πρόσοψη του κτιρίου, το οποίο είχε αγοράσει μετά το διαζύγιο του ειδικά για την ησυχία και την προοπτική της ανωνυμίας που υποσχόταν. Όλως περιέργως, παρά τις προσπάθειές του να κρατηθεί σε απόσταση από τους δυο χιλιάδες γείτονές του, καθώς κι από τη ρουτίνα των ανούσιων συγκρούσεων, οι οποίες στην

* Κρίσιμη μάζα είναι η ελάχιστη ποσότητα σχάσιμου υλικού που απαιτείται για να προκληθεί μια αλυσιδωτή πυρηνική αντίδραση. (Σ.ζ.Μ.)

πραγματικότητα συνιστούσαν το μοναδικό δείγμα του συλλογικού τους βίου, εκεί ακριβώς ήταν που συνέβη το πρώτο σημαντικό επεισόδιο, σε αυτό το μπαλκόνι όπου τώρα, λίγο πριν φύγει για τη διάλεξή του στην ιατρική σχολή, καθόταν οκλαδόν δίπλα σε μια φωτιά αναμμένη με τηλεφωνικούς καταλόγους κι έτρωγε το ψητό μπούτι του λυκόσκυλου Αλσατίας.

Ένα σαββατιάτικο πρωινό τρεις μήνες πριν, λίγα λεπτά μετά τις έντεκα, κι ενώ ετοιμάζε το πρόγευμά του, αιφνιδιάστηκε από έναν θόρυβο στο μπαλκόνι του καθιστικού. Ένα μπουκάλι αφρώδους οίνου είχε πέσει από έναν όροφο δεκαπέντε μέτρα ψηλότερα, στη συνέχεια είχε αναπηδήσει σε μια τέντα και, τέλος, είχε σπάσει στα πλακάκια του μπαλκονιού του.

Η μοκέτα του καθιστικού είχε γεμίσει πιτσιλιές αφρού και σπασμένα γυαλιά. Ο Λανγκ στάθηκε ξυπόλητος ανάμεσα στα αιχμηρά θραύσματα και κοίταξε το κρασί που άφριζε πάνω στα ραγισμένα πλακάκια. Στον 31ο όροφο ένα πάρτι βρισκόταν σε εξέλιξη· μπορούσε να ακούσει τους ήχους μιας σκοπίμως υπερενθουσιώδους φλυαρίας να αναμειγνύονται με τις εκκωφαντικές στριγκλιές του πικάπ. Ίσως κάποιος ζωηρός καλεσμένος είχε ρίξει το μπουκάλι από τα κάγκελα κατά λάθος. Φυσικά, κανείς δεν είχε ενδιαφερθεί στο ελάχιστο για το πού θα κατέλιγε αυτό το γυάλινο βλήμα – ο Λανγκ είχε ήδη διαπιστώσει πως οι ένοικοι των ουρανοξυστών συνήθως δεν νοιάζονταν για όσους ζούσαν δυο ορόφους κάτω τους.

Προσπαθώντας να εξακριβώσει τη θέση του διαμερίσματος, πάτησε πάνω στην κρύα λίμνη που συνέχιζε να αφρίζει στα πλακάκια. Αν έμενε για αρκετή ώρα σε αυτό το σημείο, εύκολα θα μπορούσε να καταλήξει με το χειρότερο χανγκόβερ στον κόσμο. Ακούμπησε στα κάγκελα κι έγειρε προς τα έξω μετρώντας προσεκτικά τα μπαλκόνια στην πρόσοψη του κτιρίου. Ως συνήθως, οι διαστάσεις του σαρανταώρου ουρανοξύστη έκαναν το κεφάλι

του να γυρίζει. Ο Λανγκ κατέβασε το βλέμμα στα πλακάκια του δαπέδου και στηρίχτηκε στην κάσα της μπαλκονόπορτας. Η αχανής έκταση ανάμεσα στο κτίριο όπου έμενε και στον γειτονικό ουρανοξύστη, τετρακόσια μέτρα πιο κάτω, του έφερνε ίλιγγο. Μερικές φορές αισθανόταν λες και ζούσε στο βαγόνι μιας ρόδας του λούνα παρκ το οποίο ήταν μονίμως σταματημένο ενενήντα μέτρα πάνω από το έδαφος.

Ωστόσο, δεν είχε χάσει τον αρχικό του ενθουσιασμό. Ο ουρανοξύστης ήταν το πρώτο ολοκληρωμένο κτίσμα ενός σχεδίου ανάπτυξης που περιλάμβανε άλλες τέσσερις πανομοιότυπες μονάδες, κι επίσης το πρώτο που είχε κατοικηθεί. Όλα τα κτίρια βρίσκονταν δίπλα στη βόρεια όχθη του ποταμού, σε μια περιοχή έκτασης δύο τετραγωνικών χιλιομέτρων γεμάτη ξεχασμένες αποβάθρες και αποθήκες. Οι πέντε ουρανοξύστες είχαν ανεγερθεί στην ανατολική περίμετρο του εργοταξίου κι έβλεπαν προς μια τεχνητή λίμνη – μια άδεια τσιμεντένια στέρνα προς το παρόν – περιτριγυρισμένη από θέσεις στάθμευσης και μηχανήματα. Στην απέναντι όχθη, ανάμεσα στην ιατρική σχολή του Λανγκ και στα καινούργια τηλεοπτικά στούντιο, βρισκόταν η προσφάτως ανεγερθείσα αίθουσα συναυλιών. Το τεράστιο μέγεθος αυτού του αρχιτεκτονήματος από γυαλί και μπετόν, σε συνδυασμό με την εντυπωσιακή τοποθέτησή του πάνω σε μια στροφή του ποταμού, διαχώριζε με σαφή τρόπο τον χώρο του σχεδίου ανάπτυξης από την παρηκμασμένη περιοχή που το περιέβαλλε – απομεινάρια σπιτιών του δέκατου ένατου αιώνα κι άδεια εργοστάσια, τα οποία είχαν ήδη ενταχθεί σε κάποιο σχέδιο ανάπτυξης.

Παρ' όλο που η πόλη δεν απείχε περισσότερο από τρία χιλιόμετρα αν ακολουθούσε κανείς το ποτάμι προς τα δυτικά, τα κτίρια γραφείων του κεντρικού Λονδίνου ανήκαν σε έναν διαφορετικό κόσμο, τόσο από άποψη χρόνου όσο και χώρου. Τα υαλοπετάσματα και οι κεραίες τηλεπικοινωνιών ήταν κρυμμένες πίσω από ένα πυκνό νέφος, το οποίο θόλωνε τις αναμνήσεις του Λανγκ. Έξι

μήνες πριν, πουλώντας το μισθωτήριο του σπιτιού του στο Τσέλσι και μετακομίζοντας στην ασφάλεια του ουρανοξύστη, είχε ταξιδέψει πενήντα χρόνια στο μέλλον, αφήνοντας πίσω του τον συνωστισμό των δρόμων και την κυκλοφοριακή συμφόρηση, καθώς και τα ατέλειωτα ταξίδια με το μετρό εν ώρα αιχμής κάθε φορά που έπρεπε να πάει στο γραφείο του παλιού νοσοκομείου όπου δούλευε ως επιβλέπων καθηγητής.

Αντιθέτως, εδώ τα κύρια χαρακτηριστικά της ζωής του ήταν ο άπλετος χώρος, το φως και οι απολαύσεις μιας διακριτικής ανωνυμίας. Η διαδρομή προς το τμήμα φυσιολογίας της ιατρικής σχολής δεν διαρκούσε περισσότερο από πέντε λεπτά με το αμάξι, και, αν εξαιρούσε κανείς αυτή τη μία και μοναδική έξοδο, η ζωή του Λανγκ στον ουρανοξύστη είχε μια αυτάρκεια όμοια με του κτιρίου. Στην ουσία, το πολυώροφο κτίριο ήταν μια μικρή πόλη σε κάθετη διάταξη, οι δυο χιλιάδες κάτοικοι της οποίας ζούσαν εγκλωβισμένοι ο ένας πάνω στον άλλο μέχρι τον ουρανό. Οι ένοικοι είχαν τη συνιδιοκτησία του κτιρίου, το οποίο και διηύθυναν μέσω ενός διαχειριστή και του προσωπικού του.

Λαμβάνοντας υπ' όψιν το μέγεθός του, ο ουρανοξύστης διέθετε εντυπωσιακό εύρος υπηρεσιών. Ολόκληρος ο 10ος όροφος είχε μετατραπεί σε μια τεράστια αίθουσα, στο μέγεθος του καταστρώματος ενός αεροπλανοφόρου, η οποία διέθετε σουπερμάρκετ, τράπεζα, κομμωτήριο, πισίνα και γυμναστήριο, μια πολύ καλά εφοδιασμένη κάβα, ακόμη κι ένα σχολείο για τα ελάχιστα παιδιά του κτιρίου. Αρκετά πατώματα πάνω από το διαμέρισμα του Λανγκ, στον 35ο όροφο, υπήρχε μια δεύτερη, μικρότερη, πισίνα, σάουνα και εστιατόριο. Ενθουσιασμένος με την υπεραφθονία των ανέσεων που είχε στη διάθεσή του, ο Λανγκ έβρισκε όλο και λιγότερες αφορμές για να βγαίνει από το κτίριο. Έτσι λοιπόν, τακτοποίησε τη συλλογή δίσκων του και προσαρμόστηκε στην καινούργια του ζωή περνώντας τον χρόνο του καθισμένος στο μπαλκόνι κι ατενίζοντας τους χώρους στάθμευσης και τις τοιμεντένιες πλατείες.

Παρ' όλο που το διαμέρισμά του βρισκόταν μόλις στον 25ο όροφο, πρώτη φορά αισθανόταν ότι ο ουρανός βρισκόταν κάτω, κι όχι πάνω, από το κεφάλι του. Κάθε μέρα που περνούσε, οι ουρανοξύστες του κεντρικού Λονδίνου έμοιαζαν όλο και πιο μακρινοί, σα να ανήκαν στο τοπίο ενός εγκαταλελειμμένου πλανήτη, ο οποίος απομακρυνόταν με αργό ρυθμό από τη σκέψη του. Σε αντίθεση με τη γαλήνια και ομαλή γεωμετρία της αίθουσας συναυλιών και των τηλεοπτικών στούντιο, το ακανόνιστο περίγραμμα της πόλης έμοιαζε με το διαταραγμένο εγκεφαλογράφημα μιας ανεπίλυτης ψυχικής διαταραχής.

Το διαμέρισμα ήταν ακριβό. Το καθιστικό, η κρεβατοκάμαρα, η κουζίνα και το μπάνιο συνδέονταν μεταξύ τους με τέτοιο τρόπο ώστε να εξοικονομηθεί χώρος και να αποφευχθεί η χρήση εσωτερικών διαδρόμων. Κάποια στιγμή ο Λανγκ είχε πει στην αδερφή του, την Άλις Φρόμπισερ, η οποία ήταν παντρεμένη με έναν εκδότη κι έμενε σε ένα μεγαλύτερο διαμέρισμα τρεις ορόφους πιο κάτω, ότι το διαμέρισμα του έδινε την εντύπωση πως ο αρχιτέκτονας του κτιρίου είχε περάσει τα πρώτα χρόνια της ζωής του μέσα σε διαστημική κάψουλα. Του φαινόταν παράξενο που οι τοίχοι δεν ήταν κυρτοί.

Στην αρχή το τσιμεντένιο τοπίο του εργοταξίου τού είχε προκαλέσει μια έντονη αίσθηση αποξένωσης. Κοιτάζοντάς το ένιωθε πως αντίκριζε ένα αρχιτεκτόνημα σχεδιασμένο για τη διεξαγωγή κάποιου πολέμου – σε υποσυνείδητο επίπεδο τουλάχιστον. Ύστερα από όλα όσα είχε περάσει με το διαζύγιό του, το τελευταίο πράγμα που ήθελε ήταν να ξυπνάει το πρωί και να βλέπει μια σειρά τσιμεντένιων σχυρών.

Παρ' όλα αυτά, η Άλις δεν άργησε να τον πείσει για την ασαφή γοητεία της ζωής σε έναν πολυτελή ουρανοξύστη. Η αδερφή του, επτά χρόνια μεγαλύτερη, είχε καταφέρει να του παρουσιάσει μια αρκετά πειστική εκτίμηση των αναγκών που θα προέκυπταν μετά το διαζύγιό του, τονίζοντας ιδιαίτερος τις ευκολίες που πα-

ρείχαν οι υπηρεσίες του κτιρίου, καθώς και την πλήρη ανεξαρτησία που θα απολάμβανε στην ιδιωτική του ζωή. «Θα είναι σαν να μένεις μόνος σ' ένα άδειο κτίριο. Πώς σου φαίνεται *αντί*, Ρόμπερτ;» Κι έπειτα είχε προσθέσει και το εξής παράδοξο: «Εξάλλου, ο ουρανοξύστης είναι γεμάτος ανθρώπους που οφείλεις να γνωρίσεις».

Κατά τη διάρκεια των πρώτων του διερευνητικών επισκέψεων, οι ένοικοι του ουρανοξύστη είχαν όντως τραβήξει το ενδιαφέρον του. Συγκροτούσαν ένα σχεδόν ομοιογενές δείγμα εύπορων επαγγελματιών, αποτελούμενο από δικηγόρους, γιατρούς, λογιστικούς συμβούλους, ανώτερους ακαδημαϊκούς, στελέχη διαφημιστικών εταιριών, καθώς και μια μικρότερη ομάδα από πιλότους, τεχνικούς του κινηματογράφου και αεροσυνοδούς, οι οποίες μοιράζονταν διαμερίσματα ανά τριάδες. Λαμβάνοντας υπ' όψιν τα συνήθη οικονομικά και μορφωτικά κριτήρια, οι γείτονές του είχαν περισσότερα κοινά από οποιαδήποτε άλλη κοινότητα μπορούσε να φανταστεί κανείς· μοιράζονταν τις ίδιες προτιμήσεις και συμπεριφορές, την ίδια αισθητική και τις ίδιες ιδιοτροπίες, ξεκάθαρα αντικατοπτριζόμενες στην επιλογή των αυτοκινήτων που περίμεναν σταθμευμένα γύρω από τον ουρανοξύστη, στις εξεζητημένες ποικιλίες τροφίμων που αγόραζαν στο ντελικατέσεν του σουπερμάρκετ, και στον σίγουρο τόνο της φωνής τους. Εν ολίγοις, αποτελούσαν το τέλειο υπόβαθρο μέσα στο οποίο ο Λανγκ μπορούσε να αφομοιωθεί ανενόχλητος. Η υπερβολή της εικόνας που είχε παρουσιάσει η αδερφή του, τον Λανγκ να ζει μόνος σε ένα άδειο κτίριο, ήταν τελικά πολύ πιο κοντά στην πραγματικότητα από ό,τι είχε και η ίδια φανταστεί. Ο ουρανοξύστης έμοιαζε με τεράστια μηχανή σχεδιασμένη να εξυπηρετεί όχι το σύνολο των ενοίκων, αλλά τον καθένα ξεχωριστά. Εξοπλισμένος με εγκαταστάσεις κλιματισμού, ασανσέρ, αγωγούς ρίψης απορριμμάτων και ηλεκτρονικά συστήματα ελέγχου, παρείχε στους ενοίκους μια αδιάκοπη ροή φροντίδας και περιποίησης, η οποία έναν

αιώνα νωρίτερα θα απαιτούσε μια ολόκληρη στρατιά άοκνων υπηρετών.

Εκτός αυτού, από τη στιγμή που ο Λανγκ είχε διοριστεί στη θέση του λέκτορα Φυσιολογίας στη νέα ιατρική σχολή, η αγορά ενός διαμερίσματος κοντά στη δουλειά του έμοιαζε με μια απολύτως λογική κίνηση, ενώ ήταν κι ένα καλό πρόσχημα ώστε να αναβάλει ακόμη μια φορά την απόφαση να αφήσει τη διδασκαλία και να ασχοληθεί με τη γενική ιατρική. Όπως έλεγε κι ο ίδιος στον εαυτό του, δεν είχε ακόμη συναντήσει τους πραγματικούς του ασθενείς· μπορεί τελικά να τους έβρισκε στον ουρανοξύστη. Ξεπερνώντας κατ' αυτό τον τρόπο τις αμφιβολίες του σχετικά με το κόστος του διαμερίσματος, υπέγραψε ένα μισθωτήριο διάρκειας ενενήντα εννέα ετών και μετακόμισε στο ένα χιλιοστό της πρόσοψης του κτιρίου που του αναλογούσε.

Πάνω από το κεφάλι του η φασαρία του πάρτι συνέχιζε, ενισχυμένη από τις ριπές του αέρα που εκτινάσσονταν σπασμωδικά γύρω από το κτίριο. Οι τελευταίες σταγόνες του κρασιού κύλησαν προς την ακηλίδωτη αποχέτευση του μπαλκονιού λαμπυρίζοντας κατά μήκος του ρείθρου. Ο Λανγκ ακούμπησε το γυμνό του πόδι πάνω στα κρύα πλακάκια και με τα δάχτυλά του τράβηξε την ετικέτα μέσα από τα γυάλινα θραύσματα. Αναγνώρισε αμέσως την επωνυμία του κρασιού· ήταν μια ακριβή απομίμηση σαμπάνιας η οποία είχε γίνει ανάρπαστη στην κάβα του 10ου ορόφου.

Ήταν το ίδιο κρασί που έπιναν και στο πάρτι της Άλις το προηγούμενο βράδυ, σε μια κατά κάποιον τρόπο εξίσου μπερδεμένη συνάθροιση με αυτή που λάμβανε χώρα εκείνη τη στιγμή πάνω από το κεφάλι του. Ο Λανγκ είχε περάσει όλο το προηγούμενο απόγευμα στα εργαστήρια του τμήματος φυσιολογίας, οπότε το μόνο που ήθελε ήταν να χαλαρώσει· εκτός των άλλων, είχε βάλει στο μάτι και μια όμορφη καλεσμένη. Παρ' όλα αυτά, χωρίς να το καταλάβει, βρέθηκε μπλεγμένος σε έναν μικροτσακωμό με

τους γείτονες που έμεναν στο διπλανό διαμέρισμα, έναν φιλόδοξο νεαρό χειρουργό οδοντίατρο που ονομαζόταν Στιλ και τη φορτική γυναίκα του, η οποία εργαζόταν ως σύμβουλος μόδας. Εν τω μέσω μιας μεθυσμένης συζήτησης, ο Λανγκ συνειδητοποίησε ότι είχε καταφέρει να τους προσβάλει βαθύτατα για κάποιο ζήτημα που αφορούσε τη χρήση του κοινού αγωγού ρίψης απορριμμάτων. Το ανδρόγυνο τον είχε στριμώξει πίσω από το μπαρ, όπου ο Στιλ είχε αρχίσει να του θέτει μια σειρά ερωτήσεων, λες κι ο Λανγκ ήταν κάποιος ασθενής του που είχε καταφέρει να τον βγάλει εκτός εαυτού λόγω της ανευθυνότητας με την οποία αντιμετώπιζε τη στοματική του υγιεινή. Ο οδοντίατρος είχε τα μαλλιά του χωρίστρα στη μέση, κάτι που για τον Λανγκ ήταν σαφής ένδειξη μιας περίεργης ιδιοσυγκρασίας, ενώ το λεπτό του πρόσωπο είχε πλησιάσει τόσο κοντά στο δικό του που ο Λανγκ περίμενε ότι από στιγμή σε στιγμή ο Στιλ θα του άνοιγε το στόμα και θα του έχωνε έναν μεταλλικό σφιγκτήρα ή ένα χειρουργικό άγκιστρο. Η κυρία Στιλ ακολουθούσε τον άντρα της στην επίθεση, εξοργισμένη και η ίδια με τον απερίσκεπτο τρόπο που ο Λανγκ αντιμετώπιζε τη ζωή στον ουρανοξύστη. Η συνήθειά του να πίνει κοκτέιλ πριν καν φάει μεσημεριανό, η επιμονή του να κάνει γυμνός ηλιοθεραπεία στο μπαλκόνι, καθώς και ο μποέμικος αέρας που απέπνεε, την ενοχλούσαν. Η κυρία Στιλ πίστευε ότι στην ηλικία των τριάντα ο Λανγκ έπρεπε να δουλεύει δώδεκα ώρες την ημέρα σε κάποια μοντέρνα συμβουλευτική εταιρία παίρνοντας τον εαυτό του πάρα πολύ στα σοβαρά, σύμφωνα με το παράδειγμα του αξιοσέβαστου συζύγου της. Δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία ότι θεωρούσε τον Λανγκ κάποιον που είχε καταφέρει να δραπετεύσει από τις ευθύνες του ιατρικού επαγγέλματος μέσω μιας μυστικής σήραγγας που έβγαζε σε έναν λιγότερο υπεύθυνο κόσμο.

Αρχικά, αυτός ο σχετικά ήπιος διαπληκτισμός τον είχε ξαφνιάσει. Ωστόσο, μετά την εγκατάστασή του στο κτίριο δεν είχε αργήσει να συνειδητοποιήσει τον τεράστιο αριθμό των προχεί-

πως συγκαλυμμένων εχθροτήτων ανάμεσα στους γείτονές του. Απ' ό,τι φαινόταν, ο ουρανοξύστης είχε τη δική του ζωή. Η κουβέντα στο πάρτι της Άλις κινούνταν διαρκώς ανάμεσα σε δύο διαφορετικά επίπεδα· λίγο κάτω από την επιφάνεια των επαγγελματικών συζητήσεων βρισκόταν το σκληρό υπόστρωμα της προσωπικής αντιπαλότητας. Ορισμένες στιγμές ο Λανγκ αισθανόταν πως όλοι οι παρευρισκόμενοι περίμεναν εναγωνίως τη στιγμή που κάποιος ανάμεσά τους θα έκανε ένα τρομερό λάθος.

Αφού τέλειωσε με το πρωινό του, καθάρισε τα γυαλιά στο μπαλκόνι και διαπίστωσε ότι δύο από τα διακοσμητικά πλακάκια είχαν ραγίσει. Εκνευρισμένος, σήκωσε τον λαιμό του μπουκαλιού, πάνω στον οποίο υπήρχε ακόμη ο προσαρμοσμένος με σύρμα φελλός και το περιτύλιγμα, και τον πέταξε πάνω από τα κάγκελα. Ύστερα από λίγα δευτερόλεπτα άκουσε το γυαλί να θρυμματίζεται ανάμεσα στα παρκαρισμένα αυτοκίνητα.

Προσπαθώντας να ανακτήσει τον αυτοέλεγχό του, κρυφοκοίταξε από την άκρη του μπαλκονιού, για να δει αν το μπουκάλι είχε χτυπήσει πάνω στο παρμπρίζ κάποιου αυτοκινήτου. Γέλασε με αυτή την περίεργη αντίδραση και σήκωσε το κεφάλι του προς τον 31ο όροφο. Τι ακριβώς γιόρταζαν στις έντεκα και μισή το πρωί; Καθώς οι καλεσμένοι συνέχιζαν να έρχονται, ο θόρυβος δυνάμωνε. Ο Λανγκ αναρωτήθηκε αν το πάρτι είχε ξεκινήσει τυχαία ή αν κρατούσε από το προηγούμενο βράδυ και τώρα αναζωπυρωνόταν. Ο εσωτερικός χρόνος του ουρανοξύστη έμοιαζε να ακολουθεί τους κανόνες ενός τεχνητού ψυχολογικού κλίματος, αποτέλεσμα ενός συνδυασμού αλκοόλ και αϋπνίας.

Στο μπαλκόνι που βρισκόταν διαγώνια πάνω από το δικό του, μια από τις γειτόνισσες, η Σάρлот Μέλβιλ, ακουμπούσε έναν δίσκο με ποτά πάνω στο τραπέζι. Ένα αίσθημα ναυτίας τον έκανε να συνειδητοποιήσει την καταπονημένη κατάσταση του συκωτιού του. Ο Λανγκ θυμήθηκε πως κάποια στιγμή το προηγούμενο

βράδυ, στο πάρτι, η Σάρλοτ τον είχε προσκαλέσει σπίτι της για κοκτέιλ, σώζοντάς τον από τον χειρουργό οδοντίατρο και τις εμμονές του με τον αγωγό ρίψης απορριμμάτων. Ο Λανγκ είχε πει τόσο πολύ που δεν μπορούσε να κάνει κάτι παραπάνω με αυτή την όμορφη τριανταπεντάχρονη χήρα πέρα από το να μιλήσει μαζί της και να μάθει ότι δούλευε ως κειμενογράφος σε μια μικρή αλλά δραστήρια διαφημιστική εταιρία. Η μικρή απόσταση ανάμεσα στα διαμερίσματά τους και ο άνετος τρόπος της Σάρλοτ δημιουργούσαν ένα ελκυστικό, μα και μπερδεμένο, μείγμα λαγνείας και ρομαντισμού. Όσο περνούσαν τα χρόνια, ο Λανγκ διαπίστωνε ότι γινόταν πιο ρομαντικός, αλλά και πιο αναίσθητος.

Ωστόσο, υπενθύμιζε διαρκώς στον εαυτό του ότι στον ουρανοξύστη το σεξ ήταν κάτι που, υποθετικά, μπορούσε να το βρει κανείς σε αφθονία. Κατά τη διάρκεια των χαλαρών ωρών του απογεύματος βαριεστημένες σύζυγοι, ντυμένες σαν να τις περίμεναν σε κάποια χλιδάτη μεταμεσονύκτια δεξίωση στο παρατηρητήριο της οροφής, σύχναζαν στις πισίνες και στο εστιατόριο ή διέσχιζαν το εμπορικό κέντρο του 10ου ορόφου πιασμένες χέρι χέρι. Ο Λανγκ τις έβλεπε να περνούν από μπροστά του σαγηνευμένος, φροντίζοντας όμως να μη δίνει δικαιώματα. Παρά το κυνικό προσωπείο του, ήξερε πόσο ευάλωτο τον είχε αφήσει το διαζύγιο του. Μια σχέση με τη Σάρλοτ Μέλβιλ ή με κάποια άλλη γυναίκα μπορούσε να τον οδηγήσει, χωρίς να το καταλάβει, σε έναν ακόμη γάμο, τη στιγμή που είχε έρθει στον ουρανοξύστη για να αποφύγει κάθε είδους δέσμευση. Για κάποιον καιρό ασφυκτιούσε μέχρι και από την παρουσία της αδερφής του, η οποία, αναπόφευκτα, του έφερνε στο μυαλό τη νευρασθενική μητέρα τους, μια χήρα γιατρού που κυλούσε αργά στον αλκοολισμό.

Η Σάρλοτ όμως φρόντισε γρήγορα να αμβλύνει αυτούς τους φόβους. Δεν είχε ξεπεράσει τον θάνατο του άντρα της, που είχε πεθάνει από λευχαιμία, έπρεπε να φροντίσει τον εξάχρονο γιο της και, όπως εξομολογήθηκε στον Λανγκ, βασανιζόταν από τρομερές

αϋπνίες – ένα κοινό πρόβλημα στον ουρανοξύστη, το οποίο άγγιζε σχεδόν τα όρια της επιδημίας. Όλοι οι ένοικοι που είχε γνωρίσει ο Λανγκ, όταν μάθαιναν ότι ήταν γιατρός, φρόντιζαν να βρουν σε κάποιο σημείο της κουβέντας την ευκαιρία να αναφερθούν στις διαταραχές ύπνου που αντιμετώπιζαν. Στα πάρτι οι άνθρωποι συζητούσαν για την αϋπνία που τους ταλάνιζε σαν να μιλούσαν για κάποιο κατασκευαστικό ελάττωμα του κτιρίου. Μόνο κατά τις πρώτες ώρες του πρωινού κατάφερναν να βυθιστούν στον ύπνο, κάτω από το βουβό κύμα των βαρβιτουρικών.

Την πρώτη φορά που συνάντησε τη Σάρλοτ, ο Λανγκ βρισκόταν στην πισίνα του 35ου ορόφου, όπου σύχναζε επειδή ήθελε να αποτραβηχτεί από τον πολύ κόσμο και εν μέρει για να αποφύγει τα παιδιά που κατέκλυζαν την πισίνα του 10ου. Η Σάρλοτ είχε συμφωνήσει να δειπνήσει μαζί του δίχως κανέναν δισταγμό, αλλά, μόλις κάθισαν στο τραπέζι, γύρισε και του είπε χωρίς περιστροφές:

«Κοίτα, θέλω να μιλήσω μόνο για τον εαυτό μου».

Ήταν κάτι που ο Λανγκ το είχε εκτιμήσει.

Το μεσημέρι, όταν πήγε στο διαμέρισμά της, ο Λανγκ συνάντησε κι έναν δεύτερο καλεσμένο, έναν τηλεοπτικό παραγωγό ονόματι Ρίτσαρντ Γουάιλντερ. Ήταν ένας γεροδεμένος και βίαιος άντρας, ο οποίος κάποτε είχε παίξει ράγκμπι επαγγελματικά και τώρα έμενε με τη γυναίκα του και τους δυο του γιους στον 2ο όροφο. Τα θορυβώδη πάρτι που διοργάνωνε στους κάτω ορόφους μαζί με τους φίλους του, πιλότους και αεροσυνοδούς ως επί το πλείστον, οι οποίοι μοιράζονταν τα διαμερίσματά τους, τον είχαν φέρει στο επίκεντρο διάφορων αντιπαραθέσεων. Μέχρι ενός σημείου, το ακανόνιστο ωράριο των ενοίκων στους κάτω ορόφους τούς είχε απομακρύνει από αυτούς που έμεναν από πάνω τους. Σε μια στιγμή απροσεξίας μάλλον, η Άλις τού είχε ψιθυρίσει ότι σε κάποιον όροφο του ουρανοξύστη λειτουργούσε οίκος ανοχής. Οι

περίεργες κινήσεις των αεροσυνοδών, η υπέρμετρη κοινωνικότητά τους και συγκεκριμένα η παρουσία τους σε ορόφους πάνω από τον δικό της ενοχλούσαν εμφανώς την Άλις, η οποία ένιωθε ότι κατά κάποιον τρόπο οι αεροσυνοδοί διατάρασσαν την καθορισμένη, βάσει ορόφων, κοινωνική ιεραρχία του κτιρίου. Ο Λανγκ είχε παρατηρήσει πως και αυτός, όπως και οι γείτονές του, ήταν πολύ πιο ανεκτικός στη φασαρία και στις οχλήσεις που προέρχονταν από τους ενοίκους των πάνω ορόφων. Παρ' όλα αυτά, έβρισκε τον Γουάιλντερ, με τη δυνατή φωνή και τους απότομους τρόπους, αρκετά συμπαθητικό, μιας και προσέδιδε μια μάλλον ασυνήθιστη νότα στην ανθρωπολογική κλίμακα του κτιρίου. Ποια ακριβώς ήταν η σχέση του με τη Σάρλοτ Μέλβιλ ήταν μάλλον δύσκολο να προσδιοριστεί, καθώς η εκρηκτική σεξουαλική του επιθετικότητα ήταν επικαλυμμένη με μια ακατάπαυστη νευρική συμπεριφορά. Δεν ήταν να απορεί κανείς που η σύζυγός του, μια χλομή νεαρή γυναίκα με μεταπτυχιακές σπουδές, η οποία έγραφε κριτικές παιδικών βιβλίων σε κάποιο περιοδικό, έμοιαζε να βρίσκεται διαρκώς στα πρόθυρα της εξάντλησης.

Ενώ ο Λανγκ καθόταν στο μπαλκόνι και η Σάρλοτ τού πρόσφερε κάποιο ποτό, ο αέρας κατέβαζε όλο το θόρυβο του πάρτι προς το μέρος τους, λες κι ο λαμπερός ουρανός είχε μετατραπεί σε τεράστιο ηχείο. Η Σάρλοτ τού έδειξε ένα κομμάτι γυαλί το οποίο είχε ξεφύγει από τη σκούπα και άστραφτε στο μπαλκόνι του.

«Τι συμβαίνει; Δέχεσαι επίθεση; Κάτι άκουσα να πέφτει προηγούμενως».

Ύστερα γύρισε και φώναξε προς τον Γουάιλντερ, ο οποίος είχε ξαπλώσει στον καναπέ της κι εξέταζε τα μυώδη πόδια του:

«Είναι αυτοί από τον 31ο όροφο».

«Ποιοι είναι αυτοί;» ρώτησε ο Λανγκ, υποθέτοντας ότι η Σάρλοτ αναφερόταν σε κάποια συγκεκριμένη ομάδα ανθρώπων, σε μια κλίκα ηθοποιών ή λογιστικών συμβούλων με τρομερά προβλήματα επιθετικότητας, ή σε ένα αλλόκοτο τσούρμο διψομανών.

Η Σάρλοτ σήκωσε τους ώμους της, σαν να μην ήταν απαραίτητο να του δώσει μια πιο συγκεκριμένη απάντηση. Το δίχως άλλο, αυτή η αόριστη αναφορά προέκυπτε από κάποιο σύστημα διαχωρισμού το οποίο είχε οργανώσει στο μυαλό της, κατά τον ίδιο τρόπο που ο Λανγκ είχε ταξινομήσει τους ανθρώπους σύμφωνα με τους ορόφους όπου έμεναν, ώστε να μπορεί να τους αναγνωρίζει ευκολότερα.

«Και μιας και το 'φερε η κουβέντα, τι ακριβώς γιορτάζουμε;» ρώτησε ο Λανγκ καθώς επέστρεφαν στο καθιστικό.

«Μα δεν ξέρεις;» Ο Γουάιλντερ έκανε μια χειρονομία δείχνοντας τους τοίχους και το ταβάνι. «Γεμίσαμε. Συγκεντρώθηκε η κρίσιμη μάζα».

«Αυτό που εννοεί ο Ρίτσαρντ είναι ότι κατοικήθηκε και το τελευταίο διαμέρισμα», εξήγησε η Σάρλοτ. «Οι εργολάβοι μάς είχαν υποσχεθεί ότι, όταν πουλούσαν και το χιλιστό διαμέρισμα, θα διοργάνωναν ένα πάρτι».

«Είμαι περίεργος να δω αν θα κρατήσουν τον λόγο τους», σχολίασε ο Γουάιλντερ, ο οποίος προφανώς δεν μπορούσε να μην κάνει κάποιο υποτιμητικό σχόλιο. «Το αλκοόλ υποτίθεται ότι θα είναι μια ευγενική προσφορά του ακριβοθώρητου Άντονι Ρόιαλ. Νομίζω πως έχετε γνωριστεί», είπε στον Λανγκ. «Είναι ο αρχιτέκτονας που έχει σχεδιάσει τον κρεμαστό μας παράδεισο».

«Παίζουμε σκουός μαζί», απάντησε ο Λανγκ και, έχοντας κατά νου τον προκλητικό τόνο στη φωνή του Γουάιλντερ, πρόσθεσε: «Βρισκόμαστε μια φορά τη βδομάδα. Δεν τον ξέρω καλά, αλλά μου φαίνεται συμπαθής».

Ο Γουάιλντερ έγειρε μπροστά κι ακούμπησε το τεράστιο κεφάλι του ανάμεσα στις γροθιές του. Ο Λανγκ πρόσεξε ότι άγγιζε διαρκώς το σώμα του· δεν σταματούσε να ξεετάζει την τριχοφυΐα στις γάμπες του, ενώ άλλες φορές μύριζε τις παλάμες των σημαδεμένων χεριών του λες και μόλις εκείνη τη στιγμή ανακάλυπτε το κορμί του.